

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2337/2021
07.10.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милисав Васић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Станоје Филиповић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4916/18 од 10.01.2019. године, у седници већа одржаној дана 07.10.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4916/18 од 10.01.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4916/18 од 10.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 4916/18 од 10.01.2019. године, потврђена је пресуда Основног суда у Лозници П 249/10 од 07.08.2018. године: у ставу другом изреке којим је утврђено потраживање тужиоца према туженом на основу рада и материјала на изради фасаде на кући туженог према стању на дан 31.07.2006. године у укупном износу од 2.637,42 евра са законском затезном каматом од 31.07.2006. године до исплате, док је преко тог износа до тражених 3.329,84 евра, побијана пресуда преиначена и захтев за утврђење тужиоцевог потраживања за износ од 692,42 евра, као и у делу утврђења датума 26.01.2004. године као дана закључења поравнања и дана 07.08.2018. године као почетка рачунања камате, која утврђења су такође одбијена; у ставу петом изреке, којим је одбијен противтужбени захтев туженог преко утврђеног дела; и у ставу седмом изреке којим је одбијен захтев туженог да се након пребијања тужилац обавезе на исплату разлике међусобних потраживања. Првостепена пресуда је преиначена: у ставу првом изреке, тако што је утврђено да не постоји потраживање туженог према тужиоцу на дан 26.01.2004. године када су странке закључиле вансудско поравнање, у укупном износу од 3.459 евра са законском затезном каматом од 07.08.2018. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате; у ставу четвртом изреке тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му исплати износ од 129,16 евра, са законском затезном каматом од 07.08.2018. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате;

у ставу шестом изреке, тако што је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 2.637,42 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са каматом по каматној стопи ЕЦБ од 31.07.2006. године до исплате, а у преосталом одбијајућем делу става шестог изреке је првостепена пресуда потврђена; у ставовима осмом и деветом изреке, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 370.666,00 динара. Првостепена пресуда је укинута у ставу трећем изреке којим је извршено пребијање узајамних потраживања до висине од 129,16 евра са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Решењем РЗ 4/20 од 05.11.2020. године Апелациони суд у Новом Саду предложио је Врховном касационом суду одлучивање о ревизији туженог применом члана 395. ЗПП, ради уједначавања судске праксе, разматрања конкретног правног питања и новог тумачења права.

Против наведене пресуде донете у другом степену, тужени је, позивајући се на одредбу члана 395. (погрешно означено као члан 404. ЗПП) Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 125/04 и 111/09) у вези са чланом 506 став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20), благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Према одредби члана 395. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена и против другостепене пресуде, која се не би могла побијати ревизијом по одредбама члана 394. овог закона, кад је по оцени апелационог суда о допуштености ове ревизије, потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или кад је потребно ново тумачење права.

Побијаном правноснажном пресудом делимично је усвојен тужбени захтев и утврђено да су странке извршиле пренов у смислу члана 348. и 349. ЗОО, да су странке уредиле свој однос тако што ће међусобно извршити радове, чиме се угасио постојећи облигациони однос и настао нови, према коме је тужилац имао обавезу да на кући туженог изврде грађевинске радове, уз исплату туженом износа од 2.000 евра на име разлике између његовог дуга према туженом и разлике у вредности изведених радова, а уз обавезу туженог да тужиоцу изведе аутолимарске радове на тужиочевом аутомобилу.

Код правилног става другостепеног суда о пренову обавезе, нема потребе за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 395. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитујући дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења, на основу одредбе члана 401. став 2. тачка 5. а у вези члана 404. ЗПП, утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Тужба је поднета 25.07.2006. године, а вредност предмета спора побијаног дела је износ од 2.637,42 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (1 евро = 83,400 динара).

Одредбом члана 394. став 2. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима кад се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима, потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, бр.55/14, који се примењује од 31.05.2014. године), је прописано, да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра, односно 100.000 евра у привредним споровима, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

Како вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде не прелази меродавну вредност за оцену дозвољености ревизије у износу од 40.000 евра, то ревизија туженог није дозвољена на основу цитираних одредби члана 394. став 2. ЗПП и члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби члана 395. и 404. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић